

ကြမ္မာစေရာ

လရောင်ဆူး

အခန်း (၁)

"ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... "

"နေထက်လျှား နေထက်လျှား ... ထတော့လေ ... ဒီနေ့ ကားဂိတ်ကို ဧည့်သည် သွားကြိုဖို့ ဖေဖေရယ် မှာ ထားတယ် ဟုတ်ဘူးလား ... နောက်ကျနေမယ်နော် ... ထတော့ ... "

"အင်း မေမေ ထပါပြီ ... "

မနက်စောစော ဒေါ်မာခင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး ထက်လျှားကို လာနှိုးနေသည် ...။ အကြောင်းက ဟိုတစ်ချိန်က ရပ်ရွေ ရပ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးသာကောင်းရဲ့ သမီး ဘုံဘုံလေးကို ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ သွားကြိုရမှာ ဖြစ်သည် ... ။

ထက်လျှား မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဝေးဝေး နေတတ်သူဖြစ်ပြီး အိမ်မှာ လာတည်းပြီး တက္ကသိုလ် တက်မယ့်သူက မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ ထက်လျှား စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိသည် ... ။ သို့သော်လည်း အဖေနဲ့ အမေ ဆန္ဒကို ဘာမှ မပြောပဲ ကိုယ်က မပတ်သက်ရင် ပြီးတာပဲဟု သတ်မှတ်ထားသည် ... ။

ခုလည်း အဖေက သွားကြိုချေဦး ရန်ကုန်မှာ မျက်စိလည် နေဦးမယ် စောစောသွားလို့ မှာ ထားတာကြောင့် ကားဆိုက်မယ့် အချိန်ထက် နာရီ ၀က် စောရောက်နေသည် ... ။

ထက်လျှားက တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ဖြစ်ပြီး ဘုံဘုံကတော့ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ဖြစ်သည် ... ။

နေပူတာကြောင့် ထက်လျှား နာရီ တကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေရင်း ကား ဆိုက်လာသည် ... ။

အဖေက သွားကြိုခိုင်းတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုကြိုမလဲ ထက်လျှား ပြန်မေးခဲ့သည် ... ။ အဲဒီတော့ အဖေက ငယ်ငယ်က တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေစဉ်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံအနွမ်းလေးထဲက ပေတီပေစုတ် ကလေးဓာတ်ပုံလေးကို ပေးသည် ... ။

"ဟာ ... အဖေ အဲဒီအရွယ်နဲ့ ခုအရွယ် တူမှ မတူတာ ... "

"မတူလည်း မတတ်နိုင်ဘူး ... အဲဒီ တစ်ပုံပဲ သူပါတာ ... ရွာကဆိုတော့ ဆက်ဖို့ ဖုန်းလည်း မရှိဘူး ... အဲဒီအတိုင်းပဲ ရအောင်ခေါ်ခဲ့ ... "

"ဟင်း ... "

ဖေဖေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အရ ထက်လျှား ဓာတ်ပုံအနွမ်းလေးနဲ့ တိုက်ကြည့်ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကားပေါ်က ဆင်းလာသူတွေကို ရှာနေသည် ... ။

ဆင်းလာတဲ့ သူတွေမှာ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ တူတာမျိုး မရှိ ... ။ တူလို့ မေးကြည့်တိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ဟု ပဲ ဖြေလေတော့ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ပြီး ရှာမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်ရမှာ ဖြစ်သည် ... ။

"အဖေက ဒီကားနဲ့ ပါလာမယ် အသေချာပြောတာ ... မပါလာတာများ လား ... ဟို ... ကားဆရာ ... ပါလာတဲ့ ခရီးသည် အကုန်ပဲလား ... "

"အကုန်ပဲ ... ဘာလို့ လဲဗျ ... "

"ကျွန်တော် လာကြိုတဲ့ ခရီးသည် က မပါလို့ ဗျ ... ဒီကားနဲ့ ပါလာမယ် အသေချာ ပြောထားတာ ... "

"ဟုတ်လား ... ဒါဆို မပါလာဘူး ထင်တယ် ... "

"ဟို ... ကျွန်တော် ကားပေါ် တက်ပြီး ကြည့်လို့ ရမလားဗျ ... "

"ရပါတယ် ... ကြည့်ပါ ... "

ကားဆရာက ခွင့်ပြုလို့ ထက်လျှား ကားပေါ်တက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည် ...။ မတွေ့လို့ ပြန်ဆင်းမယ် လုပ်တုန်း ...

"ခေါ ... ခေါ ... ဂလူးဂလူး ... ဟူး ... ခေါ ... ခေါ ... "

မိန်းကလေး ဟောက်သံကို ထက်လျှား ကြားလိုက်သည် ...။ အသံ လာရာ ကားနောက်ဆုံး ခုံကို ခြေဖွကာ သွားကြည့်တော့ ဆံပင်အတို တီရှက်ပွပွ ဘောင်းဘီပွပွနှင့် တောဂေါ်လီစတိုင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည် ...။

"ဖေဖေ ရှာခိုင်းတဲ့ သူနာမည်က ရွှေဘုံတဲ့ ... ဒီပုံစံနဲ့ ဒီလူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... နာမည်လို ရွှေဘုံပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးလိုပဲ နေမှာ ပါ ... ဒါကြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မဟုတ်သေးပါဘူးလေ ... နာမည်က အဓိကလား လူက အဓိကပဲလေ ... ဒီပုံထဲက ပုံကလည်း ပေတိပေစုတ် စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ ခုလည်း ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ ... "

"ဘယ်မှာ စုတ်ချွန်းချွန်း နေလို့ လဲ လှသားနဲ့ ... "

"ဒီလောက် စုတ်ချွန်းချွန်း ... အမလေး ... "

ထက်လျှား ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ပြောနေတုန်း ဘုံဘုံက ထက်လျှား

လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ပြောတော့ ထက်လျား လန့်သွားသည်
... ။

"မင်း ... မင်း ... ဘယ်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ ... "

"ခင်ဗျား စပြောနေကတည်းက ကျုပ်က အိပ်ကောင်းနေတာကိုဗျာ
ခင်ဗျားက အနားကနေ ပေါက်ပေါက် ဖောက်နေသလိုပဲ ကျုပ်နားထဲ ငြီး
နေတာပဲ ... "

ပုံစံက မနူးမနပ်နဲ့ ပြောတဲ့ လေသံက rapper တစ်ယောက်လေသံနဲ့ ခ
ပ်မိုက်မိုက်ပြောသည် ...။

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လာကြိုတာ မဟုတ်ဘူး လား ... သွားမယ် ကျုပ်
အိပ်ရေး မဝသေးဘူး ရောက်ရင် ထပ်အိပ်ရဦးမယ် ... "

"မင်း ... မင်းက ငါလာကြိုတဲ့ သူဟုတ်လို့ လား ... ငါကြိုရမယ့်သူ
နာမည်က ရွှေဘုံတဲ့ နာမည်အတိုင်းသာဆို မင်းလို ဟိုမကျ ဒီမကျ
ပုံစံမဖြစ်နိုင်ဘူး ... "

"ဟာ ခင်ဗျားကလည်း နာမည် အတိုင်း လူဖြစ်ရမယ်လို့ ရှိလို့ လားဗျ
... ကျုပ်တို့ တောမှာ ဆို နာမည်ကသတ္တိ လူက လက်ဓားရတာတောင်
ဆေးရုံတစ်ပတ် တက်လိုက်ရတယ် ... ပြီးရှိသေးတယ် ... နာမည်က
ငကြောက်တဲ့ ရွာမှာ ဆို အမိုက်ဆုံး လူမိုက်ဗျ ... ကျုပ်လည်း နာမည်
က ရွှေဘုံ လူကလည်း ... လူကလည်း ... လှပါတယ်ဗျ ... "

"ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့ လှတာမှ စွပ်စွပ်ကိုယ့်လို့ ... မင်းက ရွှေ
ဘုံသေချာရင် ပြီးတာပါပဲ ... "

"အင်း ပြီးရင် ဟိုမှာ ကျုပ်အထုပ်တွေ သယ်ခဲ့ ... "

"ဒါတွေ အကုန်လား ... "

"အင်းလေ ... အဖေက ဦးလေးတို့ စားဖို့ တဲ့ အသီးအနှံတွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ ... သမီးမသယ်ရဘူး.ကားကသယ်ရမှာ ပြီးရင်လည်း လာကြိုတဲ့ သူ သယ်ရမှာ ယူသွားတဲ့ အခုလို အာမခံချက် ပေးလိုက်တာ ... "

"ဪ ... မှတ်လောက်ပါတယ် ကြွေပါ ကျုပ်ပဲ သယ်ခဲ့ပါ့မယ် ... "

"ဟင့်ဟင့်ဟင့် ... "

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတော့ ဘုံဘုံ မြင်သမျှ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည် ... ။

"ဝါး ... တိုက်ကြီးတွေက အမြင့်ကြီးပဲ ... "

"မင်း ခုမှ ရောက်ဖူးတာလား ... "

"အင်းပေါ့ဗျ ... "

"ဒါနဲ့ နာမည်က ရွှေဘုံပဲလား ... "

"အင်း အဖေနဲ့ အမေက ရွှေဘုံပေါ်မှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရအောင် တဲ့ ... "

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... "

ထက်လျှား ထိန်းမရတော့ပဲ ကားမောင်းရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည် ... ။

"ဘာရယ်တာလဲဗျ ... ဘာလဲ ကျုပ် ရွှေဘုံပေါ်မှာ နေရမှာ ဆိုတာကို လှောင်တာလား ... "

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဒီတိုင်းပဲ သဘောကျလို့ ပါ ... လူကြည့်ပြီး နာမည်ခေါ်ရမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ ပါ ... "

"ဒါဆိုလည်း မခေါ်နဲ့ ပေါ့ဗျာ ... ဘယ်သူက ခေါ်ခိုင်းလို့လဲ ... ဟွန့် ... "

"ဒါဆို မင်းကို ငါက ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ... "

"ရွာမှာ ခေါ်သလို ဘုံဘုံလို့ ခေါ်ပေါ့ ... "

"ဘုံဘုံ... ဟုတ်လား ... "

"ဟုတ်တယ် ... ကနေ ရွာမှာ ဆို ကာလသားတွေက အာလိုပဲခေါ် နေကျ ... "

"ဪ ... လူကသာ ဘာမှ မဟုတ်တာ ... ကာလသားနဲ့ ပေါင်းတာပဲ ... ကောင်းပါတယ် ... ရွှေဘုံထက်စာရင် ကောင်းပါတယ် ဘုံဘုံပဲ ... "

ထက်လျား မောင်းတဲ့ ကားလေးက နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည် ... ။

"ရောက်ပြီ ဆင်းတော့ ... "

ကားသံကြားတာနှင့် ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း ထွက်ကြိုသည် ... ။

"သမီး ... သမီးလေး ... သမီးက ဦးသာကောင်း သမီးလေး ဘုံဘုံပေါ့ ... အရွယ်တောင် တော်တော် ရောက် လာပြီပဲ ... ဒီအိမ်မှ သမီး ကြိုက်သလို ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေလို့ ရတယ်နော် ... "

ဘုံဘုံကို အဲဒါသားစုက နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုတော့ အရမ်း အားတက်မိသည် ...။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ... ဖေဖေကလည်း လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ အန်

တီတို့ စကားနားထောင်ဖို့ တတွတ်တွတ် မှာ လိုက်ပါတယ် ... "

"သမီးလေးက လိမ်မာပြီးသားပါကွယ် ... လာ ... လာ ...
အထဲဝင်ကြစို့ ... သား သမီး အထုပ်တွေကို သူ့အခန်းထဲ ထည့်ပေးလို
က်နော် ... "

"အင်း ... "

မလုပ်ချင်ပေမဲ့ မေမေ ခိုင်းတော့ အောင့်သက်သက်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်
သည် ...။ စိတ်ထဲမှာ တော့ မကျေနပ် ... ။

မေမေနဲ့ ဘုံဘုံနဲ့ ကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်
... ။

ရန်ကုန် စရောက်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ပဲ ဘုံဘုံ ပင်ပန်းလို့ လား မသိ
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့သည် ... ။

*****

မနေ့က အရှုပ်မလေး အထုပ်တွေ လိုက်သယ် ပေးရတာမို့
ထက်လျှား ကိုယ်လက်တွေ နာပြီး ညောင်းညာနေသည် ... ။ မနက်စော
စော အိပ်ရာ ထလာတော့ ဟိုနှိပ် ဒီနှိပ်နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသ
ည် ... ။

"သား ... နိုး လာပြီလား ... ညက အိပ်ပျော်ရဲ့ လား ... "

"ပျော်ပါဘူး မေမေရာ မနေ့က အထုပ်အလေးကြီးတွေ သယ်ရတာ
ကိုက်ခဲ့နေလို့ ဆေးထသောက်ရတယ် ... ဒါနဲ့ ဖေဖေရာ"

"ဟုတ်လား... သားဖေဖေက မနက်စောစော အလုပ်ကိစ္စ တွေ့ရမယ့် လူရှိလို့ တဲ့ သွားပြီ ... "

"အင်း ဒါနဲ့ ဟိုမကျ ဒီမကျ တစ်ယောက်ရော ... "

"ဘယ် ဟိုမကျ ဒီမကျလဲ ... ဪ ... ဘုံဘုံလား ... မနက်အစောကြီး ထပြီး ပန်းပင် ရေလောင်းနေတယ် ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတာကို .. . အလကားကြီး ကပ်မစားချင်ဘူး ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာဆိုပြီး ရေလောင်းနေလေရဲ့ ပြီးတော့ သူက ပန်းကို ချစ်တယ်တဲ့ ... "

ဟွန့် လူကသာ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ပန်းကျချစ်တတ်သလား ... တွေးရင်း နှာခေါင်းကိုရှုံ့လိုက်သည် ... ။

"သား ... "

"ဗျာ ... "

"ဘုံဘုံက အမေတို့ မျက်နှာနဲ့ ဒီမှာ လာနေရတာ ... အရင်က နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်လည်း ရှိတော့ မိဘချင်း မျက်နှာ မပျက်ချင်ဘူး သားက ဘုံဘုံကို ကိုယ့်ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးနော် ... "

ထက်လျှား မလိုချင်ဆုံးက အဲဒါပဲ ဘုံဘုံက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေတတ်တာ ခုလို ညီလည်း မဟုတ် ညီမလည်း မဟုတ် ကိုနဲ့ ဆို ပိုလို့ မပတ်သက်ချင်ဘူး ... ။

ဒူးထိရှိတဲ့ ဘောင်းဘီအပွ တီရှပ်အဖြူ အပွနှင့် လည်ပင်းမှာ လည်း တိုးလိုးတွဲလောင်း စတီးဆွဲကြိုးတွေ ဆွဲလို့ ... ။ ဆံပင်က အိုးမုတ်ခွက်ကေနဲ့ ...

"ဗိုက်ဆာတယ် ... ဗိုက်ဆာတယ် ... "

ဆူထွက်နေယောင် ဗိုက်ပူပူလေးကို ပွတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည် ... ။

"အဆင်သင့်ပါပဲရှင် ဟောဒီမှာ ကော်ဖီပူပူလေးနဲ့ မုန့် ... "

"ဟင်း ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းကြမ်း မရှိဘူးလား အန်တီ ... "

ဘုံဘုံက တောမှာ မွေး တောမှာ ကြီးလာတာ တောအစားအစာပဲ ကြိုက်တယ် ... မနက်ဆို ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲပြုတ်ကို အဝဆွဲရမှ တစ်နေ့တာ ပြည့်စုံသလို ခံစားရသည် ... ။

"ဘုံဘုံက ဒါတွေ မကြိုက်ဘူးလား ... ထင်တယ် အဲဒါကြောင့် ဒေါ်စီကို မနက်စောစော ကြိုဝယ်ခိုင်းထားတာ ... ရှိတယ် ... ရှိတယ် ... ခဏစောင့်နော် ... "

ဘုံဘုံက အားနာနာနဲ့ ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ... ... အန်တီက ဘုံဘုံကို အရေးတယူ ဆက်ဆံတာကို ဟိုလူကတော့ ကြိုက်မယ်မထင် ... ... ။

ဟိုလူဆို ဘုံဘုံ ရောက်လာတာ တစ်ညပဲ ရှိသေးတယ် ... ခုထိ ဟိုလူနာမည် မသိသေးဘူး ... မျက်နှာကြီးက ဘုံဘုံကို မြင်ရင် မျက်နှာကြီး ရွပ်တွလို့ နာမည် ဘယ်သူလဲ မေးရဲဖို့ နေနေသာသာ မျက်နှာတောင် စေ့စေ့ မကြည့်ရဲဘူး ... သူကလည်း ဘုံဘုံဆို အနားကပ်မခံ ... ။

ထက်လျှားကတော့ သောက်လက်စ ကော်ဖီကို ဆက်သောက်နေပြီး ဘုံဘုံကတော့ ထက်လျှားကြည့်လိုက် ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းကြမ်းကို ဘယ်လို စားရမလဲ စဉ်းစားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည် ... ။

ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းနယ်ထားသည့် ပန်းကန်ထဲမှာ ဇွန်းနဲ့ ခရင်းကို ကြ

ည့်နေသည် ... ။

"သမီး ... စားလေ ... အရသာ မတွေ့လို့ လား ... "

"မဟုတ် ... ပါဘူး ... ဟိုဟို ... "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲသမီးရဲ့ ... "

"ဘုံဘုံ လက်နဲ့ စားချင်လို့ အဲဒါ ... "

"ရပါတယ် ... သမီး စားတတ်သလိုစား ... အန်တီတို့ ကို အားနာစရာ မလိုပါဘူး ... ဒေါ်စီရေ လက်ဆေးရေ ယူခဲ့ပါကွယ် ... "

ဘုံဘုံ လက်ဆေးပြီး အားရပါးရနှင့် စားနေသည် ကို အန်တီကတော့ ကျေနပ်နေပေမဲ့ ဟိုလူကတော့ ဘုံဘုံရဲ့ ပေကျံနေတဲ့ လက်တွေ ရွံနေပုံပါ ... ။

ဘုံဘုံကလည်း ချက်ချင်း ခုံပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး တံတောင်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ အားရပါးရ နယ်ဖက်စားနေသည် ... ။

"မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စားတာ ဘာလို့ သရဲသဘက် ဝင်စီးနေတာလား မသိဘူး ... "

စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း ထက်လျှားမျက်နှာကတော့ ရှုပ်တွဲနေပြီး အန်တီကတော့ အားရပါးတရ စားတာကို ကျေနပ်နေသည် ... ။

****

ဒီနေ့ တက္ကသိုလ် ပထမဆုံး နေ့ဖြစ်သည် ... ။ ကျယ်ဝန်းသည့် ကျောင်းကြီးမှာ လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ် နေတာကို ဘုံဘုံ တစ်ခါမှ မမြ

င်ဖူး ... ။

တက္ကသိုလ် လာသမျှ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေနဲ့ ချည်း ... ဘုံဘုံတစ်ယောက်သာ လမ်းလျှောက်ပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ... ။

တချို့က ဘုံဘုံရဲ့ ဝတ်စားပုံကိုကြည့်ပြီး မခို့တရီနှင့် ပြီးတဲ့ သူကပြီး လှောင်ပြီးလေး ပြီးသည့်သူက ပြီးနှင့် ရှေ့က ဖြတ်သွားကြသည် ... ။

ဒီနေ့မှ ပထမဆုံး တက္ကသိုလ်ဝန်းထဲ ရောက်ဖူးတာအပြင် မြို့ရောက်ဖူးတာ မကြာသေးတော့ ဘုံဘုံ မိန်းလမ်းမှာ ပဲ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေသည် ... ။ ခုတော့ မနက်က အန်တီက ကိုထက်လျှားနဲ့ အတူသွားဖို့ ပြောတာကို ငြင်းမိတာ နောင်တရမိသည် ... ။

ဟွန့် သူကလည်း ငါ့ကို မခေါ်ချင်ပါဘူးလေ ...။

ဘုံဘုံ စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်တွေးရင်း မသိမသာလေး မဲ့လိုက်သည် .
..။

ထက်လျှား၊ ကောင်းသန့် မင်းကိုတို့ တစ်စုကလည်း တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ပထမဆုံးနေ့မို့ လန်းဆန်းတက်ကြွကာ တက္ကသိုလ် မိန်းလမ်းကို လျှောက်လာရင်း ဘုံဘုံနဲ့ ထိပ်တိုက် တွေ့လေသည် ... ။

ပထမဆုံး ဘုံဘုံကို ထက်လျှားက အရင် မြင်လိုက်သည် ... ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆီကို သွားတဲ့ လမ်းက တစ်လမ်းထဲမို့ ရှောင်လွှဲ၍ မရပဲ ဖြစ်နေသည် ... ။

ပြီးတော့ မင်းကိုက ...

"ဟာ ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ... new လေးဖြစ်ရမယ် ဝတ်စားပုံကလည်း နိုင်ငံခြားနဲ့ ဗမာ ရောသမ မွေထားတာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... "

မင်းကိုက ဘုံဘုံရဲ့ မလှမ်းမကမ်းကနေ ရယ်လိုက်သည် ... ။

ကောင်းသန့်ကလည်း ...

"ဟုတ်ပကွာ ... ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းနဲ့ သနားပါတယ်ကွာ ...
သူ့မျှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေပုံပဲ ငါတို့ မေးကြည့်ရအောင် ... "

ကောင်းသန့်နဲ့ မင်းကိုက တက်ကြွစွာ ဘုံဘုံကို ကူညီချင်နေတော့
ထက်လျှား အနေခက်နေသည် ... ။

"ဟျောင့် ထက်လျှား လာလေ ... သွားမေးရအောင် ... "

"မမေးနဲ့ ... ထားလိုက် ... "

ထက်လျှားအဖြေကို ကောင်းသန့်နဲ့ မင်းကိုက အံ့သြစွာ ကြည့်နေ
တော့ ထက်လျှား အမှန်ကိုပဲ ပြောလိုက်ရသည် ... ။

"အဲဒါ ငါ့အိမ်က ကောင်မလေး ... "

"ဘာ ... "

မင်းကိုနဲ့ ကောင်းသန့် အံ့သြသွားပြီး မျက်မှန်အနက်ကြီးကို မင်းကို
က ပင့်တင်လိုက်သည် ...။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ ... ဒီလို ပုံစံက ... "

မင်းကိုက ပြောလက်ဆကို ဆက်မပြောပဲ ရပ်သွားသည် ... ။

"ဖေဖေတို့ နဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းသမီး တောကတဲ့ လေ ...
စကားပြောရတာ ဘုကျကျနဲ့ ... သွားမယ် ... နေပါစေ ... အဲဒီ
တိုင်း ပစ်ထားလိုက် ... "

"ဖြစ်ပါ့မလားကွ ..."

"ဖြစ်ပါတယ် ..."

မင်းကိုနဲ့ ကောင်းသန့်တို့ ဘုံဘုံမျက်နှာကြည့်ရင်း အားနာနေပေမဲ့ ထက်လျှားကတော့ ဘုံဘုံကို မသိသလို ဟန်ဆောင်နေသည် ...။

ဟို ... ။

ဘုံဘုံက ထက်လျှားကိုမြင်တော့ မဝံ့မရဲနဲ့ ခေါ်လိုက်သည် ... ။ ထက်လျှားက အရေးမစိုက်ပေမဲ့ မင်းကိုနဲ့ ကောင်းသန့်ကတော့ ကပျာကယာနှင့် ...

"ဘာလို့ လဲ ညီမလေး ... အစ်ကိုတို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ ... ပြောပါ အားမနာနဲ့ ... "

လှည့်မကြည့်တဲ့ ထက်လျှားကို ဘုံဘုံက မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး ...

"နေပါစေ ရပါတယ် ... အစ်ကိုတို့လိုရာ သွားကြပါ"

ငေါ့တော့တော့ ဘုံဘုံအဖြေကြောင့် မင်းကိုနဲ့ ကောင်းသန့် ခေါင်းကို ဗျင်းဗျင်းတက်အောင် ကုပ်လိုက်သည် ... ။

ထက်လျှားကို ကျော်တက်သွားတဲ့ ဘုံဘုံကို ကြည့်ပြီး မင်းကိုက ...

"အရိုင်းကျောက်လေးပဲ ထူပျစ်ပျစ် မျက်ခုံးလေးရယ် ... နှာတံ ပေါ်ပေါ်လေးရယ်က ထင်းနေတာပဲကွ ... စနစ်တကျ သွေးပေးရင် ဒီကျောင်းမှာ queen ဖြစ်မှာ ... "

"တနာရှူးကြီး မင်းကတော့ လုပ်ပြီ ... "

မင်းကို စကားကို ထက်လျှားကတော့ လုံးဝလက်မခံ ... ။

သားရေ ...။

ဗျာ ... မေမေ ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ လဲ ...။

မေမေ ဒေါ်စီကို ခေါ်ပြီး အပြင်ခဏ သွားစရာရှိလို့ အိမ်ကို ကြည့်
ထားလိုက်ဦးနော် ...။

ဟုတ်ကဲ့ မေမေ သေချာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ထားပါ့မယ် ...။

ဒီကလေး အကောင်းပြောနေတာကို သွားပြီ ...။

ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ...။

ထက်လျှား မေမေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်မှ
ထိုင်ပြီး ဂျာနယ်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ယူဖက်လိုက်သည် ...။

အား ... အား ... အား ...။

ဒါ ဟိုတစ်ယောက် အသံပဲ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် ...။

ထက်လျှား အပေါ်ထပ်ကို အပြေးလွှားသွားကာ ...

ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ...။

ကယ်ပါဦး ... ကယ်ပါဦး ...။

အထဲက အသံကြားပေမဲ့ တံခါး မဖွင့်ပေးတာကြောင့် ထက်လျှားရင်
ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ...။

ဟိတ် ... တံခါးဖွင့်လေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ...။

ဂျလောက် ... ဂျလောက် ... ဂျလောက် ...။

တံခါးက လော့ချသည် မို့ ဖွင့်မရပဲ ဖြစ်နေသည် ...

ဟာ ... မဖြစ်ဘူး ...။

ထက်လျား မေမေ အခန်းထဲကို အမြန်သွားကာ အိမ်အခန်း သော့တွဲ
ကို ကပျာကယာ ရှာလိုက်သည် ...။

အံ့ဆွဲထဲက သော့တွဲကို တွေ့တော့ ဘုံဘုံ အခန်းကို ဖွင့်ကာ ...

ဘုံဘုံ ...။

အခန်းထဲမှာ လူမရှိ ...။

ရေချိုးခန်းဆီက ရေအဆက်မပျက် ကျသံကို ကြားနေရသည် ...။

ဘုံဘုံ ... ဒီထဲမှာ လား ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဘာဖြစ်
တာလဲ ...။

ဒီမှာ ရေတွေ ပန်းထွက်နေတယ် ... ပိတ်မရဘူး ... လုပ်ပါဦး ...
။

ဟာ ... အခုဆို တံခါးဖွင့်ပေးလေ ... အဲဒါမှ လုပ်ပေးလို့ ရမှာ ပေါ့
...။

ဟာ ... ခင်ဗျားကို တံခါးဖွင့်ပေးလို့ မရဘူး ...။

မရပဲ ငါက ဘယ်လိုကူညီမလဲ ... လုပ်ပါ တံခါးဖွင့် ...။

ဘုံဘုံ မြို့က ရေချိုးခန်း တစ်ခါမှ မသုံးဖူးဘူး ... ရောက်ထဲက ဒေါ်
စီက ရေကို အပြည့် ဖြည့်ပေးနေကျ ... ဒီနေ့ အပြင်သွားစရာရှိတာနဲ့ ဘုံ
ဘုံကို လုပ်ပေးဖို့ မေ့သွားတယ်နဲ့ တူတယ် ... ခုတော့ ဒုက္ခလှလှ တွေ
ပါပြီ ... ရေဖြည့်ပြီသား အမှတ်နဲ့ ဘုံဘုံက အဝတ်ပါ အပြီးချွတ်ထား
တာ ... ခုကျ ဘယ်လို တံခါးဖွင့်ပေးမလဲ ...။

ကျုပ် အင်္ကျီ ချွတ်ပြီးသားကြီးမို့လို့ ဗျ ...။

ဘုံဘုံစကားကို ထက်လျှား ရယ်ချင်မိသည် ...။ ရှက်တက်သား လို့
လဲ တွေးမိသည် ... ။

ဟာ အဲဒါဆိုလဲ တစ်ခုခု ခြုံထားလိုက်ပေါ့ကွ ... ငါ ဝင်လုပ်ပေးမှ
ရမှာ ကို ...။

ခဏစောင့် ... ။

ဘုံဘုံ သိုးမွေးပွ တဘက်ကြီးကို လုံနေအောင် ပတ်ထားလိုက်သည်
... ။

ဂျလောက် ... ... ။

ခေါင်းကနေပြီး သိုးမွေးတဘက်ကြီးကို ခြုံထားပေမဲ့ ခြေတံ ဖွေးဖွေး
လေးကတော့ အထင်းသား ပေါ်နေသည် ...။

ထက်လျှားအကြည့်ကို ဘုံဘုံက မခံနိုင်ပဲ အတင်းဆွဲဖုံးနေသည် ...။

ရပြီ ...။

နောက်ဆို မှတ်ထား ... ဒီလိုလုပ်ရတယ် ... ။

ထက်လျှားက ဘုံဘုံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပြပေးသည် ... အဲ
ဒီကစပြီး ထက်လျှားနဲ့ ဘုံဘုံ စတင်ရင်းနှီးခဲ့သည် ...။

***

တက္ကသိုလ်မှာ ဘုံဘုံကို ခင်ချင်တဲ့ အပေါင်းအသင်မရှိ ... ဘုံဘုံက

ဘယ်သူ့ကိုမှ အပေါင်းသင်းမလုပ် ... တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးနေ
တတ်သည် ... ။

ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရမလား ... .. ။

ဘုံဘုံ ကန်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း မျက်ခုံးမွှေး
ကောင်းကောင်း အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် လူယောက်က ဘုံဘုံ စားပွဲ
ပိုင်းမှာ ထိုင်ဖို့ ခွင့်တောင်းသည် ... ။

ထိုင်ပါ ... ဒီ နေရာက ဘုံဘုံပိုင်တဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ ...
ခင်ဗျားဘာသာ ထိုင်ချင်ထိုင် မထိုင်ချင်နေ ... ။

ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဲဒါဆို ထိုင်မယ်နော် ... .. ။

ထိုလူက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဝိတ်တာလေးဆီမှာ ထမင်းကျော် ..
. ကြက်ဥဟက်ပရိုက်ကို မြန်မြန်လေး လုပ်ပေးဖို့ မှာ နေသည် ...။

ညီမက ပထမနှစ်လား ...။

ဟုတ်တယ် ...။

ဘုံဘုံ ပထမနှစ်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ စိတ်ထဲ တွေးမိသည် ...။

ဘယ်လိုသိလဲဆိုတာ မဆန်းပါဘူး ... အစ်ကို ညီမကို ခင်လို့ ရမ
လား ... .. ။

အဆန်းကြီးပဲ ... ဘုံဘုံ တက္ကသိုလ် ရောက်ထဲက ဘုံဘုံရဲ့ ဝတ်ပုံ
စားပုံကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှ မခင်ချင်ကြဘူး ... ။

ခင်တာ မခင်တာက ခင်ဗျား အပိုင်းပါ ... ကျုပ်က တစ်ယောက်တ
ည်း နေရတာ ကြိုက်တယ် ... အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ငြင်းရ
ခုန်ရ သွားရတာ မကြိုက်ဘူး ... ဘုံဘုံဘာသာ စားချင်တာစား သွားချ

င်ရာသွား လုပ်ချင်ရာလုပ် ... .. ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်ကို အဲဒါတွေမလုပ်မှ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားကို ပြန်ခင်မယ် ...။

Okပါ ... ငါလဲ လွတ်လပ်တာကို ကြိုက်တယ် ... အဲဒါကြောင့် ဒုတိယနှစ်ထိ သူငယ်ချင်း မထားဘူး ... တစ်ယောက်တည်းနေတာ ... ကြာပြီ မင်းကို သတိထားမိနေတာ ... ငါနဲ့ စရိုက်ချင်း တူမယ်ထင်လို့ .. ဒါနဲ့ နာမည်က ... ရွှေဘုံပါ ... ဘုံဘုံလို့ ပဲခေါ်ကြတယ် ...

ဪ ... .. ငါ့နာမည်က သူရသက်မောင်တဲ့ ဒုတိယနှစ် သင်္ချာက ...။

ထမင်းကြော်စားရင်း ထမင်းလုပ်သံနှင့် ပြောသည် ...။ ထိုချိန် ... မှာ ပဲ

ဟယ် ... ဟိုမှာ သင်္ချာ king သူရသက်မောင်ဆိုတာလေ ... မာနသိပ်ကြီးတာ ... ဘယ်မိန်းကလေးမှ အနားကပ်မခံဘူး ... မိဘတွေကလည်း တအားချမ်းသာတယ် ... .. ။

ဘုံဘုံလှည့်ကြည့်တော့ ဘေးစားပွဲဝိုင်းက မိန်းကလေး ၃,၄ ယောက်က ဒီဘက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောနေသည် ... ။ သူကတော့ အလေးမထားစားနေကျ ထမင်းကြော်ကိုသာ စားနေသည် ...။

ဘုံဘုံလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ထမင်းစားနေသည့် သူ့ကိုလည်း အားလုံးက အံ့သြနေကြသည် ...။

ခုဆို ဘုံဘုံ ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် ... သူရနှင့် အတော်ရင်းနှီးနေသည် ...။ ဘုံဘုံနဲ့ သူ့အကြား ဘာမှ စည်းမထားပဲ စားချင်တာစား သွားချင်ရာသွား အတိုင်အဖောက် ညီသည် ...။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို သူရ ဘုံဘုံတို့ ရပ်ကွက်ဘက်ကို

လာလေ့ရှိပြီး ...

ငါတို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ... ဘုံဘုံ နင်ရော စဉ်းစားရလား ...

။

အင်း ... ကျုပ်လည်း ထိုင်နေရမှာ ပျင်းတယ် ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိ
ဘူး ... ။

ဟာ ... သိပြီ ...။

ဘုံဘုံ အကြံကို သူရက အာရုံစိုက် နားထောင်နေသည် ... ။

ခဲနဲ့ လိုက်ထုမယ် ... ။

အမလေး ... ဘာကို ထုမှာ လဲဟ ... ။

ဒီရုပ်ကွပ်ထဲက ခွေးတွေကို ခဲနဲ့ လိုက်ထုမယ် ...။

အမလေး ... လိုက်ဆွဲကာမှ ... ။

မရဘူး ... လာ ... ။

အေးဟယ် ... ထုထု ... ။

ဘုံဘုံနဲ့ သူရ ကျောင်းပိတ်တိုင်း မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်နေကျ ...
သူရက ဘုံဘုံလောက် အပြေးမသန် ... ဒါပေမဲ့ ခုဆို သူရတောင် အ
တော် အပြေးမြန်နေပြီ ... ။

ဟဲ့ ... နင်ကျောင်းအပြေး ပြိုင်ပွဲ ဝင်ပြိုင်လို့ ရပြီသိလား ... ။